

[Finansministeren.]

øvrigt også partiet venstre udmærket til slutte sig denne normering. Man står akkurat lige frit fremover, om man foretager denne normering eller ej, og jeg håber, at man efter denne forklaring vil tage sin stilling op til overvejelse. Det kan ikke undgås, at en modsætten sig en sådan normering kan give det indtryk, at den har et lille personligt tilsnit. Jeg tror ikke, det er tilfældet, men jeg tror ikke, at sådant indtryk kan undgås.

Det samme må gælde det andet spørgsmål, som er nævnt. Det ærede medlem hr. Henry Christensen talte om „rentemesteren“ i finansdepartementet, men jeg kan fortælle det ærede medlem, at de opgaver, der skal udføres af den pågældende tjenestemand, er blevet udført i mange år og vil blive udført i mange år frem i tiden. Det, der er tale om, er at give den pågældende embedsmand en rimelig stilling, og der vil ikke af den grund ske noget med hensyn til statens udlånsvirksomhed eller med hensyn til boliglån eller andet, hvilken stilling man så end tager til disse normeringer. Jeg synes ikke, man skal drive politik på normeringerne.

Må jeg så til slut gøre et par bemærkninger vedrørende de spørgsmål, der er stillet om de finansielle og økonomiske følger af de foreliggende lovforslag.

Hvad de finansielle følger af lovforslagene vil blive, fremgår egentlig klart af det, der er blevet sagt ved fremsættelsen om, at merudgifterne er beregnet til omkring 140 mill. kr. Med hensyn til, hvor stor udgiften ville være, hvis vi ikke gennemførte lønningsloven, nævnte det ærede medlem hr. Baagø, at den ville blive 90 eller 100 mill. kr. Det var næsten at være lidt for large; jeg ville i hvert fald være betænkelig ved at nævne et sådant tal, men det er givet, at i hvert fald omkring halvdelen af disse udgifter skulle afholdes i alle tilfælde, og det er vel også dette beløb, man har skønnet og håbet der skulle være dækning for inden for den gældende finanslov, således at merudgiften drejer sig om den anden halvdel. Med hensyn til dette beløb må jeg sige, at hvordan det vil påvirke den økonomiske udvikling, er det uhyre svært at sige noget om i øjeblikket. Der fremsættes jo, endogså her i de seneste dage,

gang på gang ønsker over for finansministeren om, at han skal afholde nye udgifter på det ene eller det andet område — jeg prøver at stå imod — sidst ønskede man, at jeg skulle forøge vejudgifterne med 20 mill. kr.; da blev jeg ikke spurgt, hvordan det ville påvirke den økonomiske situation! Jeg kan opsummere det således, at jo mere man lader udgifterne stige i almindelighed, jo mere betænkelig vil jeg naturligvis blive, og det er grunden til, at jeg holder igen.

Spørger man mig endelig, hvordan virkningen af de foreliggende lovforslag vil blive, kan det vel ikke bestrides, at den merudgift, her er tale om, vil bidrage til en beskeden udvidelse af forbruget; men det, der underer mig noget, er, at det ikke er mere end vel en god uges tid siden, at vi her i tinget diskuterede stabiliseringslånet, og da var man meget lidt betænkelig ved at berøve staten betydelig større indtægter og argumenterede meget stærkt med, at der i den øjeblikkelige situation trængtes til en udvidelse af forbruget af hensyn til den økonomiske stilling. Mit standpunkt er det samme nu som den dag: at vi skal være meget forsigtige med, i hvilket omfang vi forøger udgifterne. Foretager jeg imidlertid en afbalancering af de store fordele, der opnås ved en forbedring af vort lønsystem, og de besparelser, som de nye lønningslove vil medføre for staten på længere sigt, mener jeg, at det er rimeligt, at vi afholder disse udgifter.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede medlem hr. Henry Christensen har spurgt mig, hvad jeg mener der er blevet af den samordning af de forskellige økonomiske faktorer, som det radikale venstre anser for et hovedpunkt i partiets politik.

For det første må jeg mindé om, at den del af denne politik, som førtes frem her i tinget gennem forslaget om et konjunkturforskningsinstitut, bl. a. standsedes, fordi venstre nægtede at medvirke til at gennemføre forslaget. Jeg kan dernæst sige, at de synspunkter, som kendetegnede den såkaldte samordningsbetænkning, i høj grad har været retningsgivende for regeringens politik. Jeg kan i så henseende henvise til de udtalelser, som indeholdtes i såvel